

Nawoord

Er is veel aan de orde gekomen over allerlei voor ons onaangename dingen. Dat brengt het onderwerp met zich mee. Maar dit wil niet zeggen dat deze aarde 'een tranendal' is, zoals in sommige kringen wordt gezegd. Dat gelovigen geen enkel blijk van vreugde mogen tonen, maar in een zwarte somberheid hun dagen moeten doorbrengen, in afwachting van hun eeuwige bestemming. En ook daarin wordt velen weinig hoop gegeven, omdat 'de hemel' alleen bestemd zou zijn voor enkele uitverkorenen (uiteraard zij die dit 'het gewone kerkvolk' voorhouden). Het is een verkeerde toepassing van wat Jakobus in zijn brief zegt: "Besef uw ellendige staat en treur en huil. Laat uw lachen veranderd worden in treuren en (uw) blijdschap in droefheid" (4:9). Want hij spreekt niet in algemeenheid tot de gelovigen, maar tot de 'dubbelhartigen' – zij die zeggen Christus te volgen, maar een verkeerde levenswijze hebben, met een aardse vreugde over wat zij hebben en doen.

Hoe groot is de angst, het verdriet waarin velen moeten leven. Een lijdensweg met weinig of geen vreugde. Maar is dat dan het doel van het leven nu? Is het de wil van God zo te leven? Is Zijn boodschap aan Mensen niet het evangelie, 'de goede boodschap', die blijdschap zou moeten geven?

Als wordt gezegd "God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn" (Op 21:4), is dat dan alleen een hoop of wens voor de toekomst, of is er ook een vervulling in het nu? Zegt Paulus niet "het Koninkrijk bestaat ... uit gerechtigheid en vrede en blijdschap in de heilige Geest" (Rom 14:17), en dat de vrucht van de Geest, onder andere, blijdschap is (Galaten 5:22)? En zegt Petrus niet in zijn eerste brief (1:8,9): "Hoewel u (Hem, Christus) nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, en verkrijgt u het einddoel van uw geloof, (namelijk) de zaligheid van (uw) zielen".

Uiteraard erkennen beiden dat er veel lijden en dus verdriet is onder Gods kinderen. Maar daarmee is de zaak voor hen niet afgedaan.

Paulus zegt dat we blij moeten zijn, om de genade die God ons in Zijn liefde en ontferming heeft geschonken als kinderen van Hem te zijn of mogen worden aangenomen. Dat is het doel van de prediking door hem en anderen "als medewerkers aan uw blijdschap" (2 Kor 1:24 NBG'51). Zij geven daarvoor hoop voor de toekomst, en daarom zegt hij: "Verblijd u in de hoop" (Rom 12:12). De moeiten en het lijden kunnen bedroefd maken, maar wie daaroverheen kunnen kijken in de hoop op de beloofde heerlijkheid, kunnen met hem zijn "als bedroefden, maar (toch) steeds blij" (2 Kor 6:10). Zij kunnen in hun blijheid het verdriet een plaats geven, en beide met anderen delen, zoals Paulus oproept: "Verblijd u met hen die blij zijn, en huil met hen die huilen" (Rom 12:15). Met de kracht van God in Zijn Zoon Jezus Christus is het mogelijk "om met blijdschap in alles te volharden en geduld te oefenen" (Kol 1:11).

In de brief aan de Filippenzen benadrukt Paulus heel sterk dat volgelingen van Christus blij moeten zijn; en ook in zijn eerste brief aan de gelovigen in Thessalonika vinden we dit:

"Verblijd u altijd in de Heere; Ik zeg het opnieuw: Verblijd u." (Flp 4:4; zie ook 3:1)

"Verblijd u altijd", "Dank God in alles." (1 Thes 5:16, 18)

Zijn zegenwens geldt voor allen die het evangelie geloven, in alle omstandigheden: "De God nu van de hoop moge u vervullen met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat u overvloedig bent in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest [Christus aanwezig in de Geest]" (Rom 15:13).